

FORNEBUADVOKATENE MNA

kontorfelleskap

Adv. Jan Roar Fløttre
Adv. Anne K. Fløttre Holta
Adv. Bertram Vedeler
Adv. Ellen Bolstad
Adv. Geir K. Kristiansen
Adv. Knut G. Brindem

Landbruks- og matdepartementet

Postboks 8007, Dep
0030 Oslo

Landbruks- og matdep.	
Ses.nr.: 2007	Doknr.: 1972 40
Mottatt: 18 FEB 2008 MP/SDD	
Saksbehandler: RFE	Arkiv: 751
Kopi:	Avskr.:

Lysaker, den 14. februar 2008
Ansv. adv.: Knut Gunnar Brindem
org.nr. NO 982 015 936 mva
kgb@fornebuadvokatene.no
Ref.nr.: KGB 08/HørDyr

MERKNADER TIL FORSLAG OM NY LOV OM DYREVELFERD

Undertegnede praktiserer som advokat i Oslo-området. Undertegnede har bistått flere dyrevernonorganisasjoner og derav arbeidet mye med problemstillinger vedrørende dyrevern. Undertegnede ønsker i den forbindelse å komme med innspill i forbindelse med høringsnotatet til ny dyrevelferdslov.

Det vil på generelt grunnlag anføres at lovtkastet ikke tar hensyn til dyrs rett til liv, herunder også at dyr skal ha rett til å være syke, være under behandling og bli gamle. Med dette menes det ikke at dyr skal lide til siste slutt, men dyr må heller ikke bli en "bruk og kast" gjenstand, hvor man skal ty til avlivning med en gang dyret viser tegn til svekkelse.

I Kapittel 3 punkt 3.1.2 hevdes det at gjeldende lov er uklar med hensyn til spørsmålet om hvem loven beskytter, og at gjeldende lov ikke primært er begrunnet i hensynet til dyrene. Undertegnede oppfatter dette som et noe farlig utsagn mht. den nye lovs formål. Tatt hensyntagen Mattilsynets allerede svært lette omgang med avlivning av ellers friske dyr, kan det synes som den nye loven åpner for en enda lettere avlivningspraksis, og undertegnede oppfatter dette som bekymringsfullt. Undertegnede er for øvrig enig i at dyrenes velferd skal være det primære, men loven bør i sterke grad også ivareta dyrenes rett til liv, ikke bare dyrenes rett til å slippe unødvendige lidelser.

Europarådet er tillagt relativt liten betydning når det gjelder å påvirke dyrevernbestemmelser. Det burde vært omtalt at EU faktisk har gjennomført Europaråds-konvensjonene gjennom forordninger/direktivet. Norge er derfor forpliktet til å gjennomføre bestemmelsene både ut fra ratifisering av konvensjonene og gjennom EØS-avtalen.

Det blir vesentlig kommentert forhold som er av stor betydning. Siden en del av forslagene er omtalt flere steder, lages det merknad til de enkelte paragrafer i lovtkastet. Merknadene har utgangspunkt i omtale av de enkelte bestemmelser flere steder.

§ 4. Hjelpeplikt

Dette er en vanskelig bestemmelse, som lett kommer i konflikt med øvrige bestemmelser i lovforslaget. Undertegnede stiller seg positiv til en generell lovpålagt hjelpeplikt av trengende

Postadresse:

Postboks 156
NO-1330 Fornebu

Besøksadresse:

Dicks vei 12
NO-1366 Lysaker

Tlf adv. Brindem direkte:

Kontor: +47 22 33 44 66
Fax: +47 22 33 44 67
Mobil: +47 400 400 72

Kontonummer:

Driftskonto: 1644.31.27309
Klientkonto: 1644.31.27317

dyr. Man må også merke seg at en unnlatelse av å hjelpe et trengende dyr vil være straffesanksjonert, jfr. lovforslagets §§ 36 og 37.

En liknende bestemmelse finnes for øvrig også i dagens dyrevernlov, selv om denne bestemmelsen må anses å være en "sovende" bestemmelse, da blant annet Mattilsynet i Tromsø offisielt har oppfordret til at hjemløse katter skal sultes til døde.

En del av hjelpeplikten vil naturlig nok innebære å gi et utsultet dyr mat. Mattilsynet legger imidlertid i dag til grunn at den som gir et utsultet og trengende dyr mat automatisk også påtar seg et eieransvar for dyret. Mattilsynet har i dag således fraskrevet seg enhver form for erstatningsplikt i svært mange tilfeller.

Det er viktig at lovgiver er bevisst på at for eksempel husløse katter og andre husløse dyr som ikke regnes som en naturlig del av norsk fauna, er samfunnets ansvar (når opprinnelig eier ikke er identifiserbar). Situasjonen i dag er at alt ansvar for hjemløse dyr veltes over på frivillige organisasjoner og private personer gjennom hjelpeplikten. For det offentliges del er i dag den eneste hjelp som tilbys avlivning uavhengig av dyrets helsetilstand.

De frivillige organisasjoner må være sikret å få refundert minimum utgifter påløpt til øyeblikkelig hjelp, veterinærundersøkelse og eventuelle utgifter til avlivning. Dersom de frivillige organisasjoner velger å la dyret leve med sikte på omplassering fremfor å avlive dyret, må organisasjonen allikevel gis en sum som minimum tilsvare utgifter til øyeblikkelig hjelp, veterinærundersøkelse, vaksiner og medisiner i forbindelse med øyeblikkelig hjelp, samt hva en avlivning ellers ville ha kostet. Organisasjonene må ikke stilles dårligere selv om de velger å la dyret leve.

Det må også bemerkes at bestemmelsen om hjelpeplikt raskt kan komme i konflikt med lovforslagets § 26, da en person som tar vare på et eierløst skadet dyr for en periode blir å regne som en som omsetter dyr, og vil derav kunne underkastes de samme bestemmelser som profesjonell ervervsmessig handel med dyr.

§ 5. Varslingsplikt

Kravet om varslingsplikt er i utgangspunktet godt, da det vil være vanskeligere for personer som blir kjent med at dyr har det dårlig, å la være å varsle med den unnskyldning at de ikke vil blande seg inn. På den annen side vil kravet om varslingsplikt kunne føre til at meldinger til tilsynsmyndigheten i større grad enn tidligere brukes som et middel for å skade andre. Det er allerede et problem at det meldes fra ut fra helt andre hensyn enn dyrenes beste. Slike "falske" meldinger kan øke om det blir varslingsplikt, spesielt hvis den som melder fra er sikret anonymitet etter bestemmelsene i forvaltningsloven og offentlighetsloven. Bestemmelser i forvaltningsloven og offentlighetsloven må forvaltes på slik måte at dyreholder i en del tilfeller blir gjort kjent med hvem som har meldt fra.

På generelt grunnlag oppfattes det som betenkelig at melder skal være sikret anonymitet. Det vil antas at barnevernsaker vil anses som en mer alvorlig sak enn en dyrevernsak. I barnevernsaker er utgangspunktet at melder ikke er anonym. Det samme gjelder også i straffesaker. Det er derfor svært betenkelig og kan medføre en rekke uheldige konsekvenser dersom varslere skal være sikret anonymitet.

Anonyme varslere vil også utgjøre en særlig trussel mot rettssikkerheten når man ser bestemmelsen i sammenheng med lovforslagets § 19. Se nærmere om dette under kommentarene til § 19. Anonyme varslere kan også fremstå som problematisk i forhold til lovforslagets § 31.

§ 6. Kompetanse og ansvar

Lovteksten synes å være svært uklar på dette punktet. Er det meningen at bestemmelsen skal gjelde kun de som driver med dyr i næringsvirksomhet? Vil bestemmelsen kunne medføre en innføring av sertifikater for privatpersoner for å ha dyr?

§ 11. Forbud mot transport av syke dyr

Gjeldende forskrifter om transport av levende dyr har forbud mot å transportere sykt eller skadet dyr. Denne bestemmelsen må videreføres i den nye loven. Av hensyn til dyret bør transport av syke og skadede dyr unnlates. I de aller fleste tilfelle vil en kunne få person som er kompetent til å komme dit hvor dyret befinner seg, i stedet for å transportere et sykt dyr. Det vises i denne forbindelse til lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell § 14, som gir disse en plikt til å rykke ut.

§ 13. Bruk av dyr i forsøk og undervisning

Det legges merke til lovens utgangspunkt etter § 3 er at dyr skal behandles godt og beskyttes mot fare for unødvendige påkjenninger og belastninger.

Denne grensen synes å være flyttet langt for dyr som skal benyttes i forsøk eller undervisning etter § 13, da grensen her ligger ved at dyrene ikke skal komme i fare for å lide uforholdsmessig mye.

Man kan derfor synes som man åpner for at dyr brukt etter denne bestemmelsen kan lide mye, så lenge lidelsene ikke blir uforholdsmessig store.

Et mål bør være at antall dyr som skal brukes i forsøk blir begrenset og at dyr blir skånet mest mulig for lidelser. At det i undervisningsøyemed skal være lovlig å la dyr lide synes unødvendig.

§ 19. Adgang til sted og plikt til å yte bistand

Politiets uhindrede tilgang til steder der dyr oppholder seg, er betenkelig ut fra erfaring med at politiet enkelte steder bruker den mulighet for tilgang som de får ved å bistå dyrevernemnd/Mattilsyn, til å få adgang til å foreta husundersøkelse ut fra andre interesser enn de dyrevernmessige.

Det vil minnes om at politiet ellers trenger kjennelse fra retten for å foreta husransakinger. Gjennom forslaget til ny dyrevelferdslov kan politiet omgå de strengere reglene om husransaking, og foreta husundersøkelser uten å ha en mistanke som er tilstrekkelig for å få rettens kjennelse. Dette vil være en svært alvorlig svekkelse av individets rettssikkerhet.

Dersom denne bestemmelsen i tillegg ses i sammenheng med varslingsplikten i § 5, er det lett å se at forslaget vil innebære en uthuling av rettssikkerheten. Dersom politiet ønsker å foreta en ransaking (på et annet område enn det dyrevernmessige), og ikke har tilstrekkelig mistanke til å kunne begrunne en rettskjennelse, så kan ransaking foregå ved at politiet på eget initiativ sender en anonym "bekymringsmelding", og deretter bistår tilsynsmyndigheten.

Bestemmelsen må av denne grunn begrenses til at politiet kun skal bistå tilsynsmyndigheten slik at den får gjennomført sin inspeksjon. Politiet bør ikke gis rett til å bli med inn i lokalene/huset.

Tilsynsmyndigheten må videre ha taushetsplikt ovenfor politiet for alle forhold som ikke gjelder det rent dyrevernmessige.

Det er også betenkelig å åpne for at tilsynsmyndigheten skal kunne tiltvinge seg adgang også om eier sier at det ikke er dyr på stedet. Det skal meget gode grunner til at tilsynsmyndigheten skal inspisere når det ikke er dyr å stedet. Det har vært tilfeller der dyrevernemnd har tvunget seg inn selv om eier har opplyst at det ikke er dyr og heller ikke skal holdes dyr. Da har det liten hensikt å inspisere.

§ 23. Tilsyn, stell og fôring

Bestemmelsen legger til grunn at dyr har krav på godt renhold. Hva legges i dette? Det vil ikke nødvendigvis være noen sammenheng mellom god dyrevelferd og et godt renhold. Det vil være veldig vanskelig for organisasjoner som tar seg av syke og skadete dyr å til enhver tid ha det skinnende rent. På slike steder vil det til tider kunne forekomme en del ekskrementer innendørs, da ofte ikke alle dyrene vil være tilstrekkelig sosialisert. Dyrene vil selvsagt bli sosialisert over tid, men i løpet av denne tiden vil nye dyr kunne komme til.

Hva som er tilstrekkelig renhold vil ofte også kunne avhenge av hva den enkelte inspektør legger i dette, noe som kan føre til at det utvikler seg en ulik praksis mellom distriktene.

Det vil også minnes om at et dårlig renhold i utgangspunktet vil være til større sjenanse for menneskene som bor sammen med dyrene enn for dyrene selv.

Det foreslås derfor heller at standarden legges på at renholdet ikke må være så fraværende at dette kan utgjøre skade for dyrene.

§ 26. Omsetning av dyr og ervervsmessig ivaretagelse av andres dyr

Første ledd i denne bestemmelsen anses som grei, og bør nærmest være en selvfølge.

Annet ledd kan fort skape problemer da det åpnes for at kongen kan gi nærmere bestemmelser om blant annet "omsetning". Gjennom merknadene til første ledd fremkommer det at ordet "omsetning" må forstås som å overlate et dyr til andre med eller uten vederlag.

Lovforslaget setter således de profesjonelle ervervsmessige dyreforhandlerne i samme kategori som ideelle organisasjoner som tar til seg eierløse dyr og forsøker å omplassere disse.

Bestemmelsen vil derfor kunne få særlig betydning ovenfor frivillige organisasjoner som driver omplassering av dyr, men vil også kunne få betydning for privatpersoner som oppfyller hjelpeplikten. En privatperson som tar til seg et skadet dyr for en kortere periode, for deretter å gi dette dyret videre til ny eier, vil således kunne være omfattet av eventuelle forskrifter gitt etter denne bestemmelsen. Det antas at også samtlige av diverse dyrevernorganisasjoners s.k. beredsskapshjem vil kunne falle inn under bestemmelsen.

Dette vil kunne medføre at alle frivillige omplasseringsvirksomheter og også privatpersoner som tar til seg et skadet dyr for en kortere periode vil kunne bli omfattet av det samme regelverk som ervervsmessig salg av dyr.

Mattilsynet har i lengre tid forsøkt å presse ideelle omplasseringsvirksomheter inn under den s.k. dyrepensjonatforskriften, hvor det stilles en rekke krav som er den generelle dyrevelferd helt uvedkommende, herunder krav om helling mot sluk i alle gulv, isolatrom med smittesluse, krav

om bur og en rekke andre krav til tekniske innretninger. Justisdepartementets lovavdeling har for øvrig i uttalelse ref. 200706960 EO JCN/ bj slått fast at Mattilsynets lovtolkning har vært feil på dette punkt. Rettstilstanden pr. i dag er således at ideelle organisasjoner som driver omplassering kun trenger å etterleve bestemmelsene i dyrevernloven.

Den någjeldende forskrift om dyrepensjonat vil nok i enkelte tilfeller kunne ha en god anvendelse for nettopp dyrepensjonat, men reglene i denne forskriften er lite praktiske for omplasseringsvirksomheter, og vil være helt håpløs for privatpersoner. Det vil være svært uheldig dersom ideelle organisasjoner og privatpersoner for fremtiden skal være omfattet av det samme regelverk som ervervsmessig omsetning av dyr.

Ved utforming av loven er det derfor nødvendig at det differensieres mellom ervervsmessig omsetning av dyr på den ene siden og ideelle organisasjoners og privatpersoners omplassering av eierløse dyr på den andre siden.

De ideelle organisasjoner som driver omplassering av dyr utfører en svært viktig samfunnsoppgave, og eventuelle forskrifter for slik virksomhet må utformes slik at det offentlige legger forholdene til rette for slik virksomhet fremfor slik situasjonen er i dag hvor Mattilsynet gjør sitt ytterste for å motarbeide disse organisasjonene på alle områder.

For ideelle organisasjoner (og privatpersoner) som driver med omplassering bør det kun kreves at de generelle reglene til dyrevelferd i loven overholdes. En rekke unødvendige krav til tekniske innretninger vil vanskeliggjøre et viktig samfunnsarbeid, og kunne medføre at disse organisasjonene ikke vil ha mulighet til å fortsette sitt arbeid.

§ 31. Avgift og gebyr

Det må ikke åpnes for at det skal kunne kreves inn avgifter ved inspeksjoner etter anonyme varsler som viser seg å ikke medføre riktighet.

Tvert imot bør det åpnes for at "anonyme varsler" som viser seg å overhodet ikke ha rot i virkeligheten, vil medføre at varsler skal belastes dette gebyret. Dette viser igjen hvor farlig det kan være å åpne for helt anonyme meldinger.

Avgiftene må ikke medføre å bli en ren skatt.

§ 32. Tilsyn og vedtak

Mattilsynet forslås gitt myndighet til å føre tilsyn og fatte nødvendige vedtak for å gjennomføre bestemmelser i loven. Det anføres at enkeltvedtakskompetansen i forbindelse med løpende tilsyn vil bli plassert på slike nivåer i tilsynet at klagebehandlingen normalt ikke går høyere enn til sentralledet i Mattilsynet. Departementene vil normalt ikke bli involvert i enkeltsaksbehandling. Dette er også slik vedtakskompetansen er i dag.

Tilsynelatende gir slik plassering av vedtakskompetansen god sikkerhet. Det har imidlertid vist seg i en rekke saker på dyrevernområdet at klageadgangen er illusorisk. Et høyere trinn i Mattilsynet foretar ingen reell vurdering av en klage. Det hevdes at en ikke finner grunn til å overprøve det lokale skjønn, og klagen avvises. En kan si at bukken passer havresekken, og dyreholdernes rettssikkerhet settes på denne måten i fare. Det vises i den forbindelse til rettssikkerhetsprogrammet utarbeidet av Den Norske Advokatforenings Rettssikkerhetsutvalg, "Rett og rettferdighet", lagt fram av utvalget 5. mai 2004 (lenke: <http://www.jus.no/?id=30182&subid=0>, der en nederst på siden kan komme inn i

Rettsikkerhetsprogrammet). Her uttaler Rettsikkerhetsutvalget at forholdet mellom stat og individ i større grad er blitt rettsliggjort siden 1995, forrige gang det ble lagt fram et rettsikkerhetsprogram. De sentrale rettsikkerhetsspørsmålene vil oppstå i skjæringspunktet mellom offentlig maktutøvelse og det enkelte individ. Det må være rettsikkerhet i forvaltningen for at den enkelte skal være beskyttet mot overgrep og vilkårlighet fra myndighetenes side. Rettsikkerhetsgarantiene har bl.a. til formål å beskytte det enkelte individ mot overgrep og vilkårlighet i forvaltningens myndighetsutøvelse. Videre er formålet å foreta en avveining mellom rettsikkerhetshensynene på den ene side og forvaltningsmyndighetenes behov og ønske om vide fullmakter og romslig skjønn for å utøve sine oppgaver på den annen side. Når Mattilsynet har fått både tilsyns- og vedtaksmyndighet og samtidig skal være klageinstans, har de små muligheter for å etterleve kravene som Rettsikkerhetsutvalget stilte opp. Det er ikke tilrådelig at samme instans har tilsyns- og vedtaksmyndighet og samtidig er klageinstans. Klagebehandlingen bør derfor legges til departementene.

I dag er de to høyeste nivåene (regionkontorer og hovedkontor) i Mattilsynet kontrollinstans for lokalledet (distriktskontorene), og departementene kontrollinstans for hovedkontoret. Ut fra erfaring med Mattilsynets funksjon antas det at Mattilsynet ikke på noe nivå vil kunne handle på slik måte at hensynene til rettsikkerhet oppfylles. Det bør derfor opprettes en uavhengig kontrollinstans utenom Mattilsyn og departementer. Kontrollinstansen må kunne overprøve de vedtak som fattes, også vedtak som fattes som ledd i klagebehandling.

Etter gjeldende dyrevernløvs § 24 har tilsynsmyndigheten rettledningsplikt overfor dyreholder. Denne er ikke spesifikt videreført i utkastet til ny lov. Tilsynsmyndigheten bør i tillegg til kontrollrettighetene pålegges både informasjons- og veiledningsplikt. Det bør settes krav om informasjon til befolkningen som helhet og til enkeltindivider, og til rettledning av dyreholdere spesielt i forbindelse med tilsyn. Veiledningsplikten i gjeldende dyrevernlov synes de seinere årene å ha blitt ignorert. Tilsynsmyndigheten på dyrevernområdet, både Mattilsynet og dyrevernemndene, i alle fall i de største byene, har konsentrert seg om å fatte vedtak mot dyreholder. Bedre dyrevelferd forutsetter et tilsyn som i større grad samarbeider med dyreholdere og ikke bare ser det som sin oppgave å få dem straffet for eventuelle brudd på lov og forskrifter.

§ 33. Gjennomføring av pålegg og midlertidig forvaring av dyr.

Denne bestemmelsen er en ren uthuling av både dyrs og dyreholders rettsikkerhet. Tilsynsmyndigheten er gjennom denne bestemmelsen gitt rett til å avlive dyr uten å fatte vedtak og uten å følge forvaltningslovens regler.

Rettsstilstanden i dag er at det skal mye til for å foreta en avlivning på stedet fremfor en avlivning etter "vanlige" regler. Det stilles blant annet krav om at det vil føre til unødvendige lidelser for et dyr å leve videre, og at en umiddelbar avlivning av denne grunn er tvingende nødvendig.

Forslaget vil snu dagens regelverk på hodet. Resultatet av den foreslåtte bestemmelsen vil være at det vil bli svært lett for tilsynsmyndighetene å ty til avlivning. Oppstalling av dyr er både tidkrevende og kostnadskrevende for tilsynsmyndighetene, og man vil etter den foreslåtte bestemmelsen derfor kunne erfare en utstrakt avlivning av ellers friske dyr. Dette understrekes for øvrig også i merknadene til bestemmelsen gjennom at tilsynsmyndighetene kan ty til avlivning dersom det forekommer mindre alvorlige brudd på loven over tid.

Bestemmelsen tar således overhodet ikke hensyn til dyrenes beste og dyrenes rett til liv. Bestemmelsen tar kun hensyn til hva som vil være den mest kostnadseffektive løsningen for tilsynsmyndigheten, mens dyrene blir en ren bruk og kast gjenstand.

Det må stilles krav om at det foreligger alvorlige brudd på dyrevelferdsloven, og at dyret lider. Det må videre stilles krav om at dyret ikke kan gjenvinne sin helse gjennom veterinærbehandling, før tilsynsmyndighetene kan foreta avlivning på stedet uten forutgående vedtak. Det må stilles som vilkår at disse vilkårene stadfestes av veterinær som foretar en individuell vurdering av hvert enkelt dyr.

Vi hadde nylig en sak i Oslo hvor en dyrevernerorganisasjon ikke fikk lov å fortsette sin omplasseringsvirksomhet, da organisasjonen ikke oppfylte de tekniske vilkårene i dyrepensjonatforskriften (det hører med til historien at denne type omplasseringsvirksomhet slett ikke faller inn under dyrepensjonatreglene overhodet). Mattilsynet uttalte at det ikke var noe problem med det dyrevernmessige, og at saken ville være løst dersom kvinnen som bodde i huset overtok kattene som sine private. Til tross for at dette ble gjort, troppet Mattilsynet opp i kvinnens hus, og avlivet de fleste av hennes katter på stedet. Det understrekes at kattene var erklært friske av veterinær, og at de etterfølgende obduksjonsrapportene heller ikke kunne forsvare avlivningene.

Mattilsynet tok seg her inn i kvinnens hus uten hjemmel i verken lov eller vedtak, og deretter avlivet hennes katter, av den eneste årsak at kattene ikke frivillig lot seg fange inn. Mattilsynet unnlot å forhåndsvarsle kvinnen, unnlot å veterinærundersøke kattene og forbrøt seg for øvrig mot de fleste reglene i dyrevernlov og forvaltningslov. Mattilsynet opplyste videre at kattene var i live, til tross for at de var drept for lengre tid tilbake. Denne type fremgangsmåte vil etter det nye lovforslaget være tillatt.

Det å avlive et dyr er et meget alvorlig inngripen ovenfor både dyr og dyreeier. Det er derfor nødvendig at det stilles svært strengere vilkår for å skulle foreta "nødavlivning" fremfor midlertidig forvaring.

Det må uansett stilles krav om at midlertidig forvaring skal være hovedreglen, slik at det vil være mulig å tilbakelevere eller omplassere dyret fremfor avlivning.

§ 34. Forbud mot aktiviteter omfattet av loven

Etter gjeldende dyrevernlov kan rett til å holde dyr fratas en person ved dom. I utkastet er Mattilsynet foreslått gitt hjemmel for å frata retten til å holde dyr eller ha med dyr å gjøre. Og ikke bare den som har brutt loven skal kunne fratas retten, men også familiemedlemmer, venner eller andre som overtar dyr fra en som er fratatt retten til å holde dyr. Det åpnes gjennom dette for svært alvorlige inngrep overfor personer som ikke har brutt noen bestemmelser. Om så alvorlige inngrep overfor enkeltindivider skal tillates, må vedtaket ikke overlates til en institusjon som har vist seg så lemfeldig når det gjelder å ivareta rettssikkerheten, jf. merknad om rettssikkerhet under § 32. Departementene synes å mene at om dyr overtas av en innen familien eller vennekretsen, er det fordi en vil fortsette brudd på lov og forskrifter. I de aller fleste tilfellene vil slik overtakelse skje fordi den nærmeste kretsen faktisk er knyttet til dyret og har et sterkt ønske om å beholde det og la det leve, framfor at tilsynsmyndigheten skal avlive det, slik forslaget legger opp til.

§ 35. Tvangsmulkt

Dersom tilsynsmyndigheten skal ha mulighet til å gi tvangsmulkt til de som ikke etterkommer vedtak, vil dette medføre at en eventuell klageadgang på vedtakene blir fullstendig illusorisk. Folk vil ikke ha råd til å klage på et vedtak dersom de samtidig må betale en løpende mulkt til tilsynsmyndighetene.

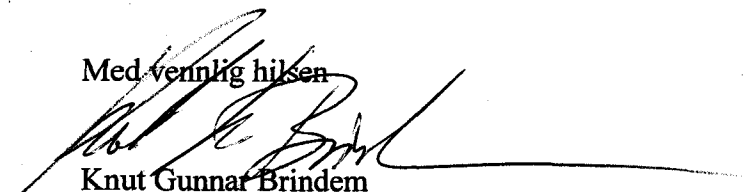
En tvangsmulkt vil også være en fare for rettssikkerheten da en omgjøring av vedtak vil medføre at tilsynsmyndigheten må tilbakebetale en eventuell innkrevd tvangsmulkt.

Da klageorganet i realiteten er samme organ som vedtaks- og tilsynsorganet, så vil klageorganet således kunne ha en ren økonomisk interesse i å ikke omgjøre vedtaket.

Pkt. 6.4 Overtredelsesgebyr (ikke foreslått som egen paragraf)

Det vurderes å gi tilsynsmyndigheten, dvs. Mattilsynet, hjemmel for å ilegge overtredelsesgebyr. Dette er sterkt betenkelig. Mattilsynet blir da både tilsyn, anklager og dommer. Dette vil sette enkeltindividets rettssikkerhet i fare. Vurderingen av straff må overlates til instanser utenom tilsynet, og selv om det i en del tilfeller synes å være svært nært samarbeid mellom tilsynsmyndighet og politiet, må det holdes på prinsippet om at det er politiet gjennom bøtelegging og domstolene ved dom som ilegger straff for overtredelse av lov og forskrifter.

Med vennlig hilsen

Knut Gunnar Brindem
advokat